

N:o 10.

Af friherre **Alströmer**, med förslag till ändrad lydelse af § 25 i förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862.

Med afseende å sättet för kallelses utfärdande till kyrkoråds och skolråds sammanträden finnes i Kongl. Maj:ts nådiga förordning om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862 ingenting bestämdt föreskrifvet, hvarför dermed mycket olika förfares; antingen så, att ordföranden kallar ledamöterna hvar för sig skriftligen eller muntligen, eller ock så, att kungörelse om sammanträde endast uppläses i kyrkan, hvilket till och med kan ske samma dag, då sammanträdet skall hållas.

Om kallelse till kyrkostämma finnes i § 12 stadgadt, »att sådan kallelse utfärdas genom kungörelse af kyrkoherden eller den, som för särskildt tillfälle stämman hålla bör»; men rörande kyrko- och skolråd heter det, att »kyrkoråd och skolråd sammanträda på ordförandens kallelse». Det torde icke vara alldeles utan afsigt, som lagstiftaren begagnat dessa olika uttryckssätt med afseende på tillkännagifvandet om de olika korporationernas sammanträden, utan dermed har säkerligen afsetts alldeles olika sätt för ledamöternas kallande. Sålunda föreskrifves i kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862, att kungörelse om kommunalstämma utfärdas af ordföranden, men att kommunalnämnden sammanträder å de ställen och å de tider, nämnden bestämmer, och deremellan så ofta ord-

föranden det nödigt finner o. s. v. Här finnes visserligen icke uttryckligen sagdt, att ordföranden skall personligen kalla hvarje ledamot, och det lärer märkeligt nog icke alltid så tillgå; men då ledamot af nämnden, som från sammanträde utan anmaldt, af nämnden godkändt förhinder från nämndens sammankomst sig afhåller, skall böta för uteblifvande, och då nämnden icke får handlägga ärende, der icke mer än hälften af ledamöternas hela antal är närvarande, så synes deraf otvetydigt böra framgå, att ledamöterna i kommunalnämnden skola personligen kallas, då sammanträde hålles å annan tid, än nämnden bestämdt. Nu gäller det visserligen icke med afseende å kyrkoråd och skolråd, att den, som uteblifver från deras sammanträden, skall vara förfallen till böter; men det heter i § 26 af åberopade kongl. förordning, att »hvarken kyrkorådet eller skolrådet må ärende handlägga, der icke mer än hälften af ledamöternas hela antal tillstädes är», hvarför det synes mig vara lika sjelfklart, att kyrko- och skolrådsledamöterna böra personligen kallas till sammanträdena, som det, enligt mitt förmenande, är, att kommunalnämndens ledamöter skola särskildt *kallas*. Det kan inträffa och har inträffat, att mycket viktiga frågor blifvit afgjorda på sammanträden, som endast genom kungörelse i kyrkan tillkännagifvits, tvärt emot pluralitetens inom kyrkorådet eller skolrådet åsigt, af en tillfällig majoritet bland de händelsevis tillstädeskomna ledamöterna. Jag skulle kunna anföra flera exempel på sådana missförhållanden.

Att sålunda genom en förtolkning af ordet »kallelse» beröfva ledamöterna i kyrko- och skolråd sin rätt att yttra sig och besluta om viktiga kommunala angelägenheter kan icke öfverensstämma hvarken med förordningens andemening eller god ordning. Jag anser därför, att bestämd föreskrift derom bör i den åberopade kongl. förordningen af 21 mars 1862 intagas derom, att kyrkoråds och skolråds ledamöter skola personligen kallas till sammanträde.

Sådana kallelser skulle visserligen kunna genom ortspressen offentliggöras, men der flera tidningar å en ort utgifvas, är det svårt för ordföranden att veta i hvilken tidning han lämpligast bör kungöra om sammanträdet, hvarjemte andra olägenheter dermed kunna vara förenade. Det lämpligaste torde därför vara, att hvarje ledamot personligen kallas; och då ordföranden icke lär underlåta att på kommunens bekostnad härtill skaffa sig tryckta blanketter samt använda tjenstefrimärke, torde det icke blifva förenadt med vare sig besvär eller kostnad för vederbörande.

Jag tillåter mig därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta,
att § 25 i kongl. förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862 skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Kyrkoråd och skolråd sammanträda på ordförändens kallelse så ofta han det nödigt finner eller då minst halfva antalet af ledamöterne derom gör framställning»; och skall sådan kallelse till hvarje ledamot skriftligen utfärdas.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 25 januari 1902.

Jonas Alströmer.